

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/854/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214704
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214704.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a JUDr. Jany Urbanovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/239/2012-117 zo dňa 23. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/239/2012-117 zo dňa 23. 07. 2014 potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol a vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/4152/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/4152/2010 vyplýva, že dňa 29.08.2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 12.04.2010 sp. zn. SR 01902/10, zriadeného zriaďovateľom Slovenskou rozhodcovskou, a. s., so sídlom v Bratislave. V predmetnej exekučnej veci vydal Okresný súd Martin dňa 02.09.2010 uznesenie č. k. 17Er/4152/2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dôvodom bola skutočnosť, že súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie ako aj exekučného titulu z hľadiska jeho súladu so zákonom v zmysle ust. § 45 ods. 1 písm. b) a c), ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z., zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, ktorý potom bližšie v tomto uznesení odôvodnil. Už dňa 27.09.2010 oprávnený prostredníctvom svojho zástupcu podal odvolanie voči predmetnému uzneseniu. Avšak ešte pred rozhodnutím o odvolaní, podaním zo dňa 20.01.2011 oprávnený toto svoje odvolanie zobral späť. Okresný súd Martin následne uznesením sp. zn. 17Er/4152/2010 zo dňa 01.03.2011 odvolacie konanie zastavil a následne uznesením rovnakej spisovej značky zo dňa 02.09.2010 došlo k zastaveniu exekúcie. V dôsledku tejto skutočnosti napadnuté uznesenie, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia nadobudlo právoplatnosť dňa 28.09.2010.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 513/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody (teda v znení účinnom pred 01.01.2013).

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 1 967,12 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 393,42 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/4152/2010), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote (§44 ods. 2 zák. NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinného v čase začatia exekučného konania). V predmetnej žalobe žalobca uvádzal, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, v omeškaní viac ako 85 dní.

Z pripojeného exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená súdnym exekútorom dňa 29.08.2010 a o predmetnej žiadosti súd rozhodol uznesením zo dňa 02.09.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k presvedčeniu, že exekučný súd sa v konaní prietahov nedopustil, z exekučného spisu jednoznačne vyplynulo, že po tom, čo dňa 29.08.2010 Okresný súd Martin prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vydal svoje prvé rozhodnutie, ktorým túto žiadosť zamietol dňa 02.09.2010, teda s odstupom troch dní. Ak vôbec mala žalobcovi vzniknúť škoda, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu, t. j. vyššie uvádzanému uzneseniu o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia. Takáto škoda podľa presvedčenia súdu (ak mala vzniknúť nevyhnutnosťou pohľadávky žalobcu) mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu.

Ak žalobca chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, najmä európskeho práva a smernice Rady 93/13/EHS, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania, a nie v tomto konaní. V tomto konaní opätovné preskúmavanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu (teda vyššie uvádzaného uznesenia súdu), by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinstančnosti súdneho konania, a preskúmavanie právoplatného rozhodnutia mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré zákon pripúšťa. Teda žalobca, ak bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, kde vystupoval ako oprávnený, mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takéhoto, pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami. Voči predmetnému uzneseniu bolo totiž prípustné odvolanie, o čom bol žalobca riadne poučený v predmetnom uznesení. Žalobca sa vo veci odvolal, ale v odvolacom konaní riadne nepostupoval a odvolanie zobral späť.

Navyše si v súvislosti s dôkazným návrhom žalobcu na predloženie znaleckého posudku znalcom z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, dovolil súd poznamenať, že právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie sú v zmysle ustanovenia § 121 O.s.p. skutočnosťami, ktoré netreba dokazovať, a ktoré musí súd poznať v zmysle zásady iura novit curia. Vzhľadom na túto zásadu platí, že odborné vedomosti sudcu majú byť zárukou toho, že sudca tieto predpisy pozná a vie ich vykladať a správne aplikovať, preto by súd mal vedieť zodpovedať otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie aj smernice Rady 93/13/EHS v nadväznosti na justičnú prax a zaväzujúcu judikatúru súdneho dvora EÚ, čiže nejde o otázku a posúdenie skutočností, na ktoré treba mať odborné znalosti, ktorými by súd nedisponoval, a teda by bolo nutné ustanoviť znalca v zmysle ustanovenia § 127 O.s.p..

Vzhľadom na konštatované, dôkazný návrh žalujúcej strany o predloženie takéhoto znaleckého posudku sa súdu javil byť ako neúčelný, a vzhľadom preukázaný skutkový stav veci, irelevantný pre právne posúdenie nároku žalobcu. Súd preto takýto dôkazný návrh zamietol a takýto dôkaz nevykonal. Navyše z vyjadrenia žalobcu nevyplývalo, v akom časovom horizonte mieni takýto znalecký posudok súdu

predložiť a teda, či by vyčkávaním na predloženie takéhoto dôkazu neboli v konaní spôsobené zbytočné preťahy, ktoré žalobca súčasne opakovane v súdnych konaniach vyčíta.

Majúc preukázané vyššie konštatované skutočnosti, a spravujúc sa citovanými zákonnými ustanoveniami, súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko neboli splnené predpoklady, vyžadované zákonom č. 514/2003 Z. z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcom. V konaní totiž nebola preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ani existencia nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanému v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia vecí okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom a prednesom a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Žalobca tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Súd v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydával za odôvodnenie svojho rozhodnutia.

Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho

pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní vo veci Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/4152/2010, z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom konaní, nedošlo (a ani nemohlo dôjsť) k prietahom v súdnom konaní, v dôsledku čoho by mala vzniknúť majetková škoda vo výške 1 967,12 Eur a nemajetková ujma vo výške 393,42 Eur s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkov konania v odvolaní, vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Z obsahu spisového materiálu je nepochybné, že zákonná sudkyňa JUDr. Mária Gazdačková konštatovala, že sa vo veci necíti zaujatá, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom (č. l. 16 spisu). Zároveň sám žalobca vo svojom podaní zo dňa 30.10.2012, ktoré došlo na Okresný súd Martin dňa 02.11.2012 uvádza, že nepodal námietku zaujatosti v zmysle § 15 ods. 1 O.s.p. (č. l. 14 spisu). Z uvedených dôvodov aktuálne neexistuje teda dôvod, pre ktorý by mal nariadený súd rozhodovať o vylúčení/nevylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci. Z obsahu spisového materiálu nevyplýva skutočnosť, prečo by odvolací súd nemal JUDr. Máriu Gazdačkovú považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska a nevyplýva z neho, že by došlo ku nejakým novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne, preto argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu je bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavošť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Márie Gazdačkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolačný súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (23.07.2014) prvostupňový súd vytýčil dňa 08.07.2014 a tento bol doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 11.07.2014 (č. l. 83 p. v. spisu). Dňa 18.07.2014 bol konajúcemu súdu doručený návrh žalobcu (e-mail) na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, ktoré súd zaevidoval dňa 21.07.2014.

Okresný súd sa s návrhom na odročenie pojednávania vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď na pojednávaní uznesením rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§119 ods. 1 O.s.p.) ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovел a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže žalobca v návrhu na odročenie pojednávania len poukázal na svoje predchádzajúce podania, v ktorých označuje skutočnosti, pre ktoré by mal byť sudca poverený systémom súdneho manažmentu z prejednávania a rozhodovania vylúčený. V nadväznosti na uvedené podania žalobcu už v podaní zo dňa 30.10.2012 jednoznačne na výzvu súdu uviedol, že nepodal námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p.. Keďže od tohto zásadného vyjadrenia žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti majúce vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne, argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu je bezpredmetná, a teda jeho návrh na odročenie pojednávania bol nedôvodný.

Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednáwanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim priet'ahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Nedôvodným je aj tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného uvedeným v jeho vyjadrení, ktoré mu nebolo doručené. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaný svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 28.11.2013 doručil Okresnému súdu Martin dňa 02.12.2013, ktoré okresný súd doručil právnemu zástupcovi žalobcu spolu s predvolaním na súdne pojednávanie, a ktoré prevzal dňa 11.07.2014. Nemenej významnou je aj skutočnosť, že dôvodom neúspechu žalobcu v konaní nebola právna argumentácia žalovaného uvedená v jeho vyjadrení k žalobe a taktiež je z úradnej činnosti súdu známe, že žalovaná vyjadrenia k podaným žalobným návrhom doručuje hromadne v totožnom znení.

Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalovaný sa k žalobe vyjadril a preto postup súdu v zmysle ust. § 153b O.s.p. je vylúčený, z ktorého dôvodu na uvedenú námietku z odvolania krajský súd prihliadať nemohol. Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojím procesným návrhom zo dňa 18.07.2014 navrhol zrušenie nariadeného termínu pojednávania, na ktoré bol riadne a včas súdom predvolaný.

Nezodpovedá stavu veci tvrdenie z odvolania, že okresný súd nepoučil žalobcu podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že poučenie o procesných právach účastníkov, ktorého súčasťou je aj poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., bolo účastníkom doručované spolu s predvolaním na súdne pojednávanie na deň 23.07.2014.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané

dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/4152/2010 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný žalobca. Inú skutočnosť nie je možné vyvodíť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Taktiež nedôvodnou je aj námietka žalobcu o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania napadnutým rozhodnutím nerozhodoval, keďže v spise sa nenachádza žiaden procesný návrh žalobcu na prerušenie konania.

V protiklade s odvolaním navrhovateľa odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Okresný súd náležite zodpovedal relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade a aplikácii právnych predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu; rozhodnutie je preto ústavné konformné a nevykazuje znaky (tvrdené) vnútornej rozpornosti. Zároveň platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody. Tak isto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so závermi, ktoré nevyslovil.

Vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť krajského súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že žalobca (zrejme z dôvodu predkladania množstva typových podaní na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním tvrdení z návrhu na začatie konania, bez akejkoľvek konkretizácie.

Odvolací súd námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, vymedzil rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z nich vyvodil konkrétne právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Nadväzne z pohľadu procesného neúspechu výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prietahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Žalobca relevantne nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia žaloby (neexistencia nesprávneho úradného postupu).

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne

rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolačný súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.